

Školčas

Božena Němcová

★ 4.2.1820

Karel Čapek

★ 9.1.1890

Březen 2020

Významní oslavenci letošního roku!

Božena Němcová

200 let uplynulo od narození jedné z nejvýznamnějších českých spisovatelek.

Není třeba zmiňovat vše, co znáte z vyučování, ale pár zajímavých údajů jsme našli.

Napsala většinu dětských pohádek, které známe.

Bojovala za práva žen. (V její době nebylo normální, aby žena pracovala jako spisovatelka a veřejně říkala své názory.)

Původ?

Podle historických pramenů se matka jmenovala **Jana Barbora Terezie Novotná**. Ta pocházela z českého severovýchodu a ve vinárně své tety Barbory pracovala ve svých čtrnácti letech jako služebná. Podle starých zkazek otcem Boženy Němcové byl pětadvacetiletý kočí, rakouský Němec, **Johann Pankel**.

Dodnes není jistý ani den, ani rok jejího narození. Znalci se domnívají, že byla Božena Němcová **o tři nebo čtyři roky starší**, než uvádí vídeňský matriční záznam.

Johann Pankel si Barunčinu matku vzal až po jejím narození. Po sňatku prý otec přijal Barunku za vlastní, a tak získala otcovo příjmení.

Kdy šla do školy?

Další záhadou je podle historiků Barunčin nástup do školy. Podle školních pramenů z roku 1824 uměla Božena Němcová hláskovat. Ale to jí podle uváděného data narození byly teprve **čtyři roky**. V záznamu

se podle všeho dále píše o tom, že Božena nastoupila do školy jako **šestiletá**.

Je možné, že Božena nebyla dcerou oficiálních rodičů?

Další událostí, která zamíchala historikům karty, byl **dopis** adresovaný Boženě Němcové. Pocházel od spisovatele a básníka Václava Čenka Benda, který ji oslovil - paní **Dorothea Němcová**. Jméno Dorothea není vůbec náhodné. Jmenovala se tak totiž **nejmladší sestra vévodkyně**

Kateřiny Zaháňské.

Podoba obou žen, tedy Boženy a Dorothey byla prý neuvěřitelná. Podobu dokládají některé dochované obrazy a fotografie. Shodné rysy obličeje, oči, vlasy, postava, krása, ... to vše a mnoho dalších společných znaků se o podobě žen dochovalo v historických pramenech či svědectvích.

S manželem měla 4 děti - Hynek, Karel, Theodora, Jaroslav.

Našli jsme i podobiznu prapraprapravnučky Boženy Němcové. Vidíte tu podobu?

Karel Čapek

130 let uplynulo od narození spisovatele, který se proslavil nejen u nás, ale také ve světě. Jeho díla jsou překládána do mnoha jazyků a spolu s bratrem přinesl světu nové slovo „robot“.

Byl sedmkrát nominován na Nobelovu cenu za literaturu.

Rodina

Tatínek pracoval jako lékař, maminka sbírala slovesný folklór (podobně jako Božena Němcová). Bratr Josef byl malíř a spisovatel, sestra Helena také psala.

Manželka, Olga Scheinpflugová, byla jeho dlouholetou přítelkyní a pracovala jako herečka a také spisovatelka. Ale jejich manželství mělo jen krátké trvání, neboť Karel Čapek zemřel tři roky po svatbě. Vy možná paní Olgu znáte ze starších filmů v pozdějším věku.

Sedmnáctiletá OLGA, když přišla k divadlu.

Zdraví

Karel Čapek trpěl od 21 let nemocí páteře, která jej omezovala v pohybu. Ale zemřel poté, co jím otřáslы výsledky Mnichovské dohody, kdy naše země přišla o pohraničí, jeho domem se prohnala povodeň a pak ještě dostal chřipku, ze které se vyvinul zápal plic. Ten se mu stal osudným. Okupace už se nedožil. Gestapo plánovalo jeho zatčení.

Osobnost první republiky

Byl známou osobností, setkával se s prezidentem Tomášem Garriguem Masarykem a vedl s ním dlouhé hovory.

Scházeli se u něho na zahradě významné osobnosti té doby - umělci, politici.

Koníčky

Věděli jste, že moc rád fotil? Jistě znáte alespoň fotografie z knížky Dášeňka, čili život štěněte.

Tak miloval práci na zahradě.

Hrajeme si na spisovatele.

Inspirováno Dášeňkou

Příběh o pejskovi

Krásný slunečný den, modrá obloha a tráva zelenající se na loukách. Říkám si, den stvořený přímo ke koupání v bazénu, když se jen tak procházím po louce.

Najednou slyším takový divný zvuk. Jako kdyby kňučel nějaký pejsek. Rozhodla jsem se podívat do keře, který rostl opodál. A v tom keři leželo malé roztomilé štěňátko. Rozhlídla jsem se kolem sebe, jestli někde není jeho páníček. Ale nikdo nikde nebyl. A proto štěňátko muselo jít se mnou.

Doma jsem štěňátko nakrmila, vykoukala a osušila do sucha. Po chvíli přišla maminka a spustila: „Co to vidím? Takové malé roztomilé štěňátko.“ Maminka se rozplývala nad štěňátkem, ale pak zase spustila: „Proboha, ale kde jsi ho našla? To jsi ho někomu vzala? Nebo ti ho někdo věnoval?“ Já po chvíli koukání na maminku odpověděla: „Leželo v keři, nemohla jsem ho tam nechat ležet.“ „Dobře, ať tedy štěňátko zůstane. Třeba se někdo ozve, že se mu zatoulalo.“

Chvilky s ním utekly jako voda v řece. Avšak jednoho dne přišla paní, že se jí zatoulalo štěňátko. A bylo to zrovna to, o které jsem se starala. Paní mi poděkovala a odnesla si štěňátko domů.

Od té doby jsem malé štěňátko už neviděla. Ale ty dny, co jsem s ním prožila, byly ty nejkrásnější.

Anna Hrachová

Příběh o mém pejskovi

Naše rodina měla pěkného kudrnatého černého psa. Nebyl to jen miláček rodiny, ale i celé ulice.

Tak jak to v životě chodí i jemu nastal čas odchodu. Všichni byli moc smutní a jediné řešení bylo najít si nového čtyřnohého kamaráda. Hlasovalo se, jak má pejsek vypadat. Hledali malého černého pejska, nejlépe kluka. Jejich kamarád měl nápad a řekl: „Pojedeme se podívat na malá štěňata.“ Všechna byla černá, ale jedno bylo černobílé a majitel psů říkal, že tohle štěně nikdo nechce. To jako by to tušilo, že se o něm mluví, se přibatolilo a sedlo si k našim nohám. Nedalo se nic jiného dělat, než si štěně odvézt. Když je to holka černobílá, dali jsme jí jméno Besi. Kamarád nás ujistil, že nevyroste a bude maličká.

A tak z našeho vysněného černého psa byla černobílá slečna. A jak dny plynuly, ani přání mít doma malinkého psa se nesplnily.

Besinka rostla, rostla a rostla a dnes je z ní pes velký skoro jako bernardýn. Jen jedna věc se nám splnila všem, máme ji rádi i naše celá ulice jako našeho černého kudrnáče.

Veronika
Vepřková

Megi

Jmenuji se Megi, jsem fenečka německého ovčáka a ráda bych vám řekla svůj příběh.

Narodila jsem se v chovné stanici v Krnově.

Nikdy jsem se pořádně nedostala k jídlu, protože nás bylo devět, čtyři holky a pět kluků. A já byla nejmenší a pak i nejslabší.

Když mi byly zhruba tři měsíce, tak k nám

do ohrádky přišel jeden cizí pán a všechny

si nás prohlížel. Po delší době si vzal do

náruče i mě a já jsem se mu hned zalíbila.

Po té mě strčil na chvíli do ohrádky za

sourozenci a maminkou. A když si mě zas

vzal, už mě dal do přepravky a šli jsme

někam do neznáma. Potom mě dal do

nějakého jezdícího a zároveň drnčícího

stroje. Když mě znova vyndal, už jsme byli

někde úplně jinde a já dostala plnou misku

dobrého žrádla, které jsem v životě nikdy

nejedla. Pak mi dal i spoustu hraček,

pomazlil se se mnou a já věděla, že to bude

ten nejlepší páníček.

Po čase jsem zjistila, že můj pán je

policista, což bylo ještě lepší. Roky

a měsíce ubíhaly a ze mě i mého páníčka se

stali ti nejlepší poldové na světě. Každý

měsíc jsme se zlepšovali a taky se z nás

stávala čím dál víc nerozlučná dvojice.

Všechno jsme dělali spolu. Když měl

starosti nebo trápení jeden, tak druhý byl s

ním a podporoval ho. A čím víc jsme se

zlepšovali, tím víc si nás vážili a pak nám

dali tu nejdůležitější práci. Teda aspoň pro

nás tu nejdůležitější a nejlepší práci. A to

bylo hlídání na hranicích.

Byla to ta nejlepší práce, ale jednou se

stalo něco hrozného. Zrovna jsme měli

v noci hlídku, přšelo, strašně fučel vítr. A

já s páníčkem jsem šla po mostě. Najednou

mému příteli ujela noha a spadl z mostu

přímo do řeky. Když dopadl do vody, bouchl

hlavou do takové menší skalky a omdlel,

takže nemohl vylézt a voda mi ho odnášela

dál. Mně nezbylo nic jiného než pro páníčka

skočit do řeky a vytáhnout ho. Po tom, co

jsem kamaráda konečně chytila, musela

jsem pořádně zabrat, abych ho vytáhla ven

z té ledové vody. Po dlouhém boji jsem

páníčka vytáhla ven a to už tam byla

sanitka s doktorem. Hned mi páníčka vzali

a odvezli. Páníčkovi se nic vážného nestalo,

jen byl pořádně podchlazený, měl těžký

otřes mozku, jak se praštil hlavou do šutru.

A taky zlomenou nohu. Páníček byl

v nemocnici 3 týdny a já jsem zatím byla

u kamaráda, ale byla jsem jak bez života.

Tři týdny utíkaly pomalu, když tu najednou

někdo zazvonil a já věděla, že je to můj

nejlepší přítel. A taky, že byl. Už byl úplně

zdravý, jen ho někdy zabořila noha. Já

jsem mu hned přiběhla k nohám a olízala

jsem mu celý obličej. Můj pán mě pohladil

a přitiskl k sobě. Pak jsme se sbalili a šli

domů.

Od té chvíle jsme se měli ještě radši než

předtím a dávali na sebe mnohem větší

pozor.

Anika Žandová

Pohádka o pejskovi Maxovi

Byl jednou jeden pejsek, zlatý retrievr jménem Max, který od mala žil v útulku. Tam se kamarádil s různými jinými pejsky. Max měl jedno větší tajemství, o kterém nikdo nevěděl. Každý večer, když zapadlo slunce, Max se přeměnil ve vlkodlaka. Byl zlý a neměl nikoho rád.

Jednoho dne přišel do útulku otec a dcera. Chtěli si vybrat pejska. Hned, jak tam přišli, měli oči jenom pro Maxe. Koukali dál a dál a nakonec si opravdu vybrali Maxe. Když přišli domů, Max tam už měl připravený pelíšek a misku s jídlem a pitím. Max se ale strašně bál, že když páníčci přijdou na jeho tajemství, tak ho nebudou chtít a vrátí ho zase do útulku. Zapadlo slunce a Max se strachy třásl. Slunce nikde, pejsek je stále pejskem. Divil se, ale pořád se bál, že se to stane. Nakonec Max zjistil, že když je mimo útulek v milující rodině, kde ho má každý rád, nepromění se. A tak Max od teď může žít krásný, bezstarostný život se svou novou hodnou rodinou.

Daniela Vávrová

Nejlepší dárek

Jednou byla jedna dívka jménem Eliška, měla strašně moc ráda zvířátka.

Doma měla dva králíčky, kočičku, tři křečky, a spoustu rybiček, ale přála si strašně moc pejska, takového malého a chlupatého. Ráda by s ním chodila na procházky, hrála si s ním a spoustu dalších věcí. Ale její rodiče psa nechtěli. Říkali, že by pořád dělal nepořádek a že psi jsou prý strašně hluční.

Eliška si přála pejska k narozeninám, ale dostala jen plyšového. Všechny její kamarádky psa měly, jenom ona ne. Občas po škole chodila pomáhat do psího útulku. Jeden pejsek se jí tam moc líbil. Byla to malá psí slečna jménem Ený. Bylo jí teprve pár měsíců, ale Eliška se do ní zamilovala.

Za chvíli její rodiče přišli na to, že chodí do útulku pomáhat, a tak jí to zakázali. Eliška byla strašně moc smutná, protože už asi nikdy neuvidí Ený.

Kamarádky ve škole si všimly, že je pořád smutná. Věděly, že už nemůže chodit pomáhat do psího útulku. Protože se blížily její narozeniny, kamarádky napadlo, že by přemluvily Eliščinu rodiče, aby mohla mít Ený doma. Řekli, aby se šli na Ený do útulku podívat, a kdyby se jim nelíbila, tak jí vymyslí jiný dárek. Další den se šli její rodiče podívat do útulku, a jakmile uviděli Ený, tak se do ní taky zamilovali. A holkám řekli, že souhlasí, ale musí si všechno pro ni zařídit samy.

Holky šly nakupovat hračky pro Ený, pelíšek, vodítko, misku na jídlo a misku na pití a také dokonce dva oblečky. A na konec šli pro Ený. Ráno, jak se Eliška probudila, uslyšela zvonek a řekla si, kdo to asi může být. Seběhla dolů ze schodů, otevřela dveře a uviděla Ený. Objala Ený a byla tak šťastná. Pak přišly kamarádky a vykřikly: „Všechno nejlepší, Eliško!“ Eliška je všechny objala a řekla: „Ale co moji rodiče, oni s tím nesouhlasili.“ Ale holky řekly, že to zařídily. Eliška vběhla do kuchyně, kde rodiče právě snídali a také je objala.

Za pár dní už všude měla Ený své věci. Ený už celý dům prozkoumala a našla tolik zajímavých věcí, o kterých ani rodiče nevěděli. Dokonce, když nikdo nebyl doma, tak se Ený seznamovala s ostatními zvířátky. Ale vždy se těšila, až přijde domů Eliška.

A tak Ený našla nejlepší domov, který si mohla kdy přát. Eliška byla taky ráda, že měla vše, co si kdy přála. Nic jí nechybělo, byla ten nejšťastnější člověk a Ený nejšťastnější pes na světě.

Anita Hulínová

Psí historie

Jednoho dne už konečně přišla ta chvíle. Narodila jsem se. Asi se rozplynu krásou, když se teď poprvé koukám na maminku a také ta podivná dvounohá stvoření. Je to úžasné.

Dnes krásně svítí slunce.. Tak ráda bych šla na procházku!

„...Bessi, k noze!“ zvolala moje majitelka Verča. Moje přání s procházkou se vyplnilo! Dojeli jsme autem k velkému, ne moc hezkému domu, odkud bylo slyšet několik dalších pejsků. Sice to tady neznám, ale hrozně mě zajímá, co se nachází uvnitř toho tajemného domu. Jdeme dlouhou chladnou uličkou, ve které jsou všude okolo klece plné psů. Mám strach. Nevím ani jak, ale z ničeho nic jsem se v jedné z těch klecí ocitla taky.

„Jmenuje se Bessi a je jí jeden rok. Plemeno Německý ovčák. Zdravá, bez papírů,...“ To bylo poslední, co šlo zaslechnout, než Verča odešla. Stále se nevracela a z toho mi bylo víc a víc do pláče. Po delší době už mě to tu přestalo bavit, a tak jsem se rozhodla, že uteču. Dopadlo to neúspěšně, kvůli mé nepozornosti a následující srážce s autem. Po několika dnech na veterinární klinice sedím opět zavřená v útulku. Přibližně po dvou měsících si pro mě konečně přišla jedna starší, ne moc milá paní. Po cestě byla nepříjemná, ale aspoň nemusím být zavřená v kleci.

„Už vypadni! Tady si sedni a hlídej!“ řekla a odjela. Snad ji už nikdy nevidím. Nezbyvalo mi nic jiného, než prozkoumat areál. Našla jsem tu i nápis Mohelnický kovošrot, jinak tu nic zajímavého nebylo. Vždy, když okolo někdo šel, štěkala jsem po něm tak, jak mi nařídili. Začínalo mi tu být smutno a mazlení mi chybělo.

Naštěstí asi po čtyřech a půl letech hlídání kovošrot zavřeli. Myslela jsem, že to je

výhra, ale byl to pravý opak. Můj konec. Mám měsíc k tomu, aby si mě někdo vzal, jinak budu utracena. Mám velký strach, ale i přesto nepřestávám doufat.

Jako seslání od boha si pro mě přišli dvě malé copaté holčičky s jejich rodiči. Hned jsem si je oblíbila. Můj nový život právě začal. První půl rok u nich jsem hlídala na farmě a bylo to tam mnohem lepší než v kovošrotě. Nemohla jsem být ještě s holkama na zahradě, protože jejich maminka mi nevěřila, i když nevím proč. Ale já ji mám moc ráda. Naštěstí to za chvíli přešlo. Když mi jejich maminka začala důvěřovat, svolila, abych se k nim přestěhovala.

Teď už mi je osm let a spokojeně běhám po zahradě jako vítací milý pes. Svoji rodinu mám moc ráda a věřím, že oni mě taky.

Johana Urbanová

PES A KOČKA

Bylo nebylo, někde daleko v údolí žila jedna staříčká babička. Chovala pejska, který se jmenoval Fido. Fido byl v tomto údolí králem, protože tam bydlel sám se svou paničkou. A protože Fido měl svou paničku moc rád, vždycky ji poctivě hlídal a odháněl nezvaná zvířata z údolí. Fido si věřil natolik, že si myslel, že do údolí nikdo nepronikne. To se ale spletl.

Do údolí pronikl kocour. Panička si ho všimla a bylo jí ho líto. Dala mu tedy najíst a napít. Fidovi se to nelíbilo, a proto se ho rozhodl vyhnat. Kocour se nedal a začal na Fida syčet. Byla to válka mezi kočkou a psem. Panička byla strachy bez sebe, co se stane. Po dlouhých bitvách se konečně Fido s kocourem dohodli, že toho nechají.

Čas plynul a pes i kočka spali ve svých pelíšcích. Vtom je ze spánku probudil děsivý zvuk. Jelen, ani žádná jiná kočka to nebyli. Byla to veverka. Veverka po dlouhém váhání vzhledla k oknu a vyskočila na něj. Vrhla na oba nenávistný pohled. Oba dva se jejího zlověstného výrazu polekali. Veverka skočila dovnitř. Na to jak byla malinká, byla neuvěřitelně mazaná a taky hlasitá. Skočila Fidovi za krk a kousla ho, jako by byl chutný oříšek. Fido se lekl a vyděšeně zaštěkal, div se panička nevzbudila.

Rozhodli se! Sami ji nevyženou. Musí spolupracovat. Po mnoha veverčích kousnutích a mňoukání byla veverka konečně pryč z údolí.

A od té doby se stává, že se pes občas skamarádí i s kočkou.

Natálie Kozáková, 6.B

Můj příběh

Můj příběh začal, když mě panička opustila. Nechtěla mě a já nevěděla kam jít, protože jsem byla ještě malé štěně. Tak jsem se toulala po celé Costarice .

Až jednou... přijela Zuzanka! Poprvé jsem ji viděla na pláži a také ona mě. Já jsem věděla, že je to ta pravá. Šla jsem za ní se smutným obličejem. Měla jsem hlad a doufala, že mi dá něco k jídlu. A dala. Byla na mě milá a nechtěla mi ublížit. Já se u ní cítila bezpečně.

Pořád jsem za ní chodila, čekala na ni před restaurací, na pláži. Pak už bohužel musela odjet, ale před odjezdem mě zavedla k jedné paní doktorce, protože si mě chtěla odvézt domů! Ta neznámá paní mě ošetřila, uzdravila a připravila na cestu.

Společně se Zuzankou jsme vyrazily na letiště. Zuzanka odešla a já byla moc smutná. Bála jsem se, že ji už neuvidím. Zuzanka byla pryč a já zůstala zavřená v přepravce. Zakryli mě černou dekou a já usnula.

Když jsem se probudila, byla jsem na neznámém místě. Jediné, co jsem slyšela, byl Zuzančin hlas. Bylo mi jedno, kde jsem, hlavně jsem byla s ní.

Teď bydlím v Rakousku a moje panička má další dva psy. Jsou jen menší a míň chlupatí. Nejdřív jsem se bála, ale zvykli jsme si na sebe a dnes jsou z nás kamarádi. Říkají mi LULU.

Adéla Knižátková, 6.B

Pohádka pro Jessy

Bylo 23. 12. a venku byla taková vichřice, že i stromy převracela.

Venku byl malý bílý pejsek s černou špičkou na ocásku. Pejsek bloudil sám, bez pánička, bez domova. Naštěstí šel kolem jeden muž s pilou v ruce. Asi šel pro vánoční stromeček. V tu chvíli zahlédl, jak ho malý černý flíček pronásleduje.

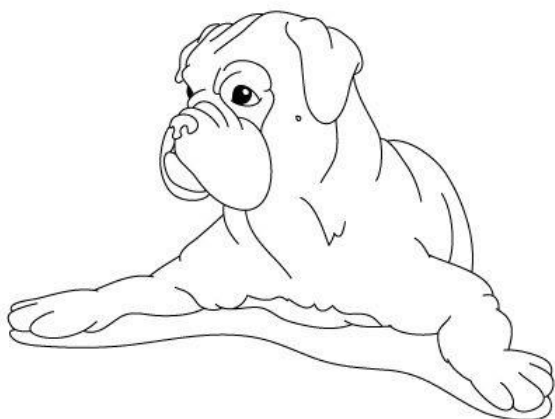
Muž se zastavil. Šel se k tomu flíčku podívat blíže, ale flíček najednou zmizel, jako by se do nebe vypařil. Muž to však nevzdával a hledal dál. Najednou se otočil a uvidí malého boxera - albína, který se na něj dívá.

Bylo mu ho líto, tak ho vzal domů ke své rodině. Jeho rodina byla velmi chudá a Vánoce prožívala bez dárků, jen spolu.

Muž si řekl, že by to byl krásný dárek k Vánocům.

Je 24. 12., rodina má po večeři a najednou vidí malého pejska, který na ně vrtí ocáskem. A tak se z jejich prostých Vánoc stal ten nejšťastnější den ze všech.

Jakub Němec, 6.B

Anny, aneb očima štěněte

Ahoj já jsem Anny. Když jsem se narodila, nic jsem nevěděla, ale když jsem vidět začala, zjistila jsem, že mám dvě sestřičky a jednoho bratříčka. Naše maminka se jmenovala Bibi a tat'ka Sam.

Oba dva byli jorkšíři. Byli jsme v rodině, kde se tatínek jmenoval Tomáš, maminka Sylva a moje nejoblíbenější byla jejich dcera Terezka.

Terezka mě pořád tahala jako panenku a zpívala mi u toho: „Hajej, dadej, pejsku můj.“ Jednou za námi přijela holčička se svou rodinou. Jmenovala se Nelinka. Když přijela, hrála si jen se mnou. Tak si myslím, že jsem se jí asi líbila. A to se opakovalo ještě několikrát a já si říkala: „Kéž bych se dostala do její rodiny.“

Když nastal ten lidský Štědrý den, přijel pro mě Nelinčin tatínek. A já vám říkám, ta cesta byla dlouhá a já jsem přemýšlela, kampak mě to asi veze. Když jsme zastavili, tatínek odešel a vrátil se za pár minut. Ale tentokrát mě vzal s sebou. Položil mě za sedačku a šel zase pryč. Najednou jsem uslyšela Nelinčin hlas.

Rychle jsem prolezla pod sedačkou a vykoukla jsem ven. Tam stála Nelinka, šla jsem k ní blíž. Když si mě všimla, začala plakat a vzala mě do náruče. Později mi řekla: „Vítej doma Anny.“ A už jsem měla jméno. No a přání se mi taky splnilo. Mám tu nejlepší rodinu. A už mám i kamarády kocoura Jackieho a kočku Kejsi. Sice nechápu, proč vždy, když se objevím, začnou utíkat, ale asi si rádi hrají na honěnou.

Nela Vejnarová, 6.B

Jsme také básníci!

Ospalé ráno

Ráno jsem se vzbudila
a hrůza mě polila.
Zaspala jsem, je to tak,
proto mi ujel, můj ranní vlak.
Myslela jsem, že ani autobus nestihnu,
ale jako nějakým kouzlem ho postřehnu.
Utíkala jsem, co nejrychleji to šlo,
ale nejspíš to kouzlo odešlo.
Autobus totiž odjel, stejně jako vlak
no a já myslela, že mě trefí šlak.
Šla jsem zpět domů s aktovkou na zádech,
celá zamotaná v mých zkažených plánech.
Doma jsem zavolala mamince,
řekla, ať zůstanu doma, že oběd mám na lince.
Až potom mi došlo, že nemusím do školy,
kde bychom se jen celý den učili.
Pak už mi nevadily mé zkažené plány,
už jsem jen pojídala zralé banány.

Veronika Šípová, 6.B

FIPPA
.COM

ANNY

Aninka je zlato moje,
je to malý jorkšírek,
ráda honí kočky naše,
spinká jako andílek.

Aninka má černohnědý,
chlupaťoučký kožíšek,
ráda taky nohy honí,
je to malý lumpíček.

Je tak strašně roztomilá,
když je celá od sněhu,
ráda totiž venku běhá,
je to malá princezna.

Nela Vejnarová, 6.B

BÁRA

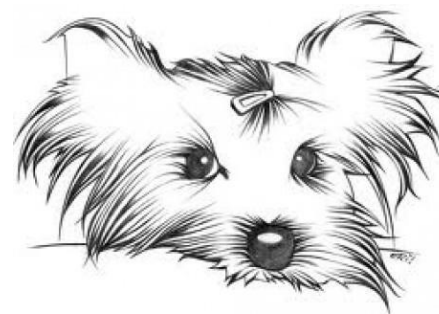
O žádném okamžiku s ní se nedá říct, že by byl nejlepší. S Bárrou jsme byli něco jako sourozenci, byli jsme spolu už pár měsíců po mém narození.

Každá procházka s ní, každý okamžik byl výjimečný. Pokaždé když jsme si spolu hráli, nebo když mě „jenom“ přivítala, když jsem přišel domů, bylo to nezapomenutelné.

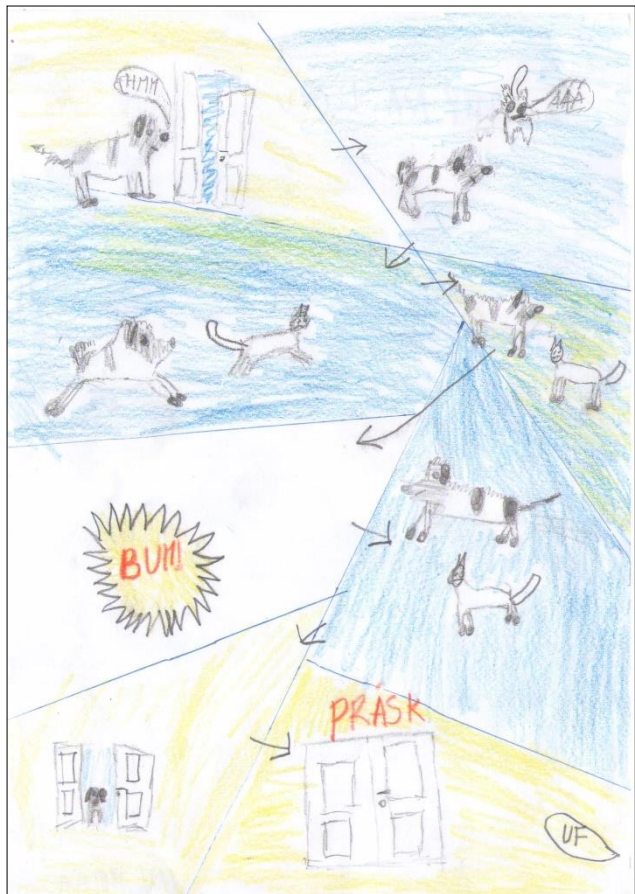
Bára byla neskutečně hodný a vděčný pes. Když se blížily poslední měsíce jejího života, snažila se být co nejvíce s námi.

Byl to nelepší pes na světě ...

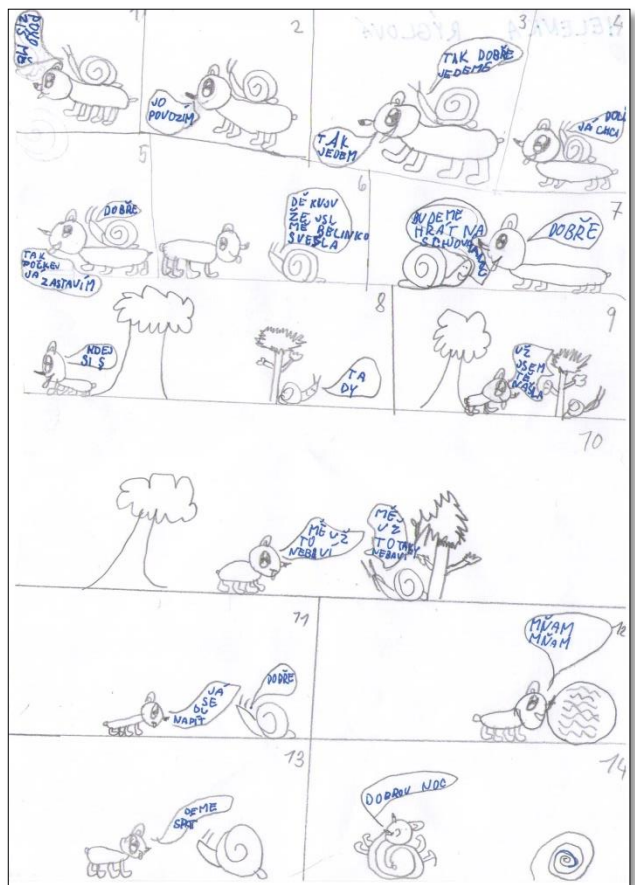
žák 6.B

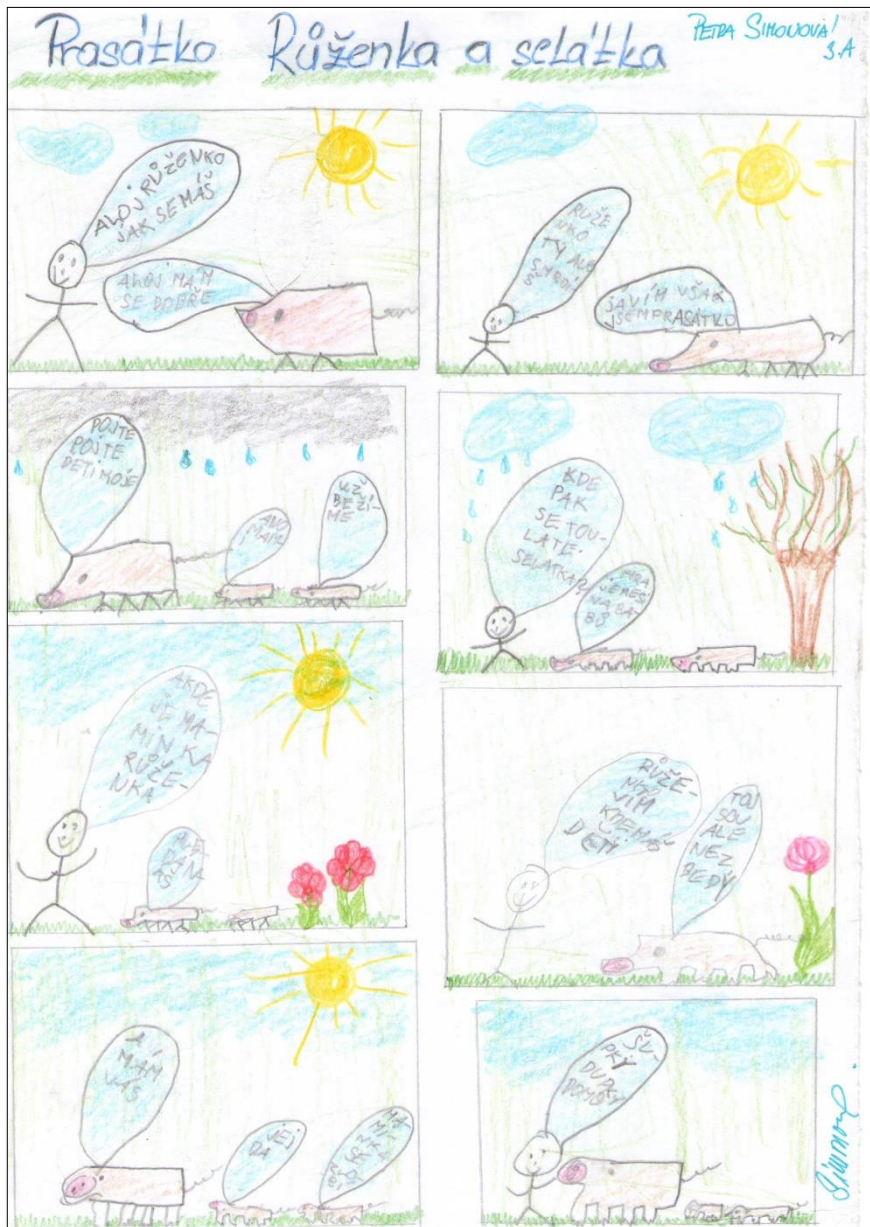
Umíme také komiksy!

Jan Mot'ka, 3.A

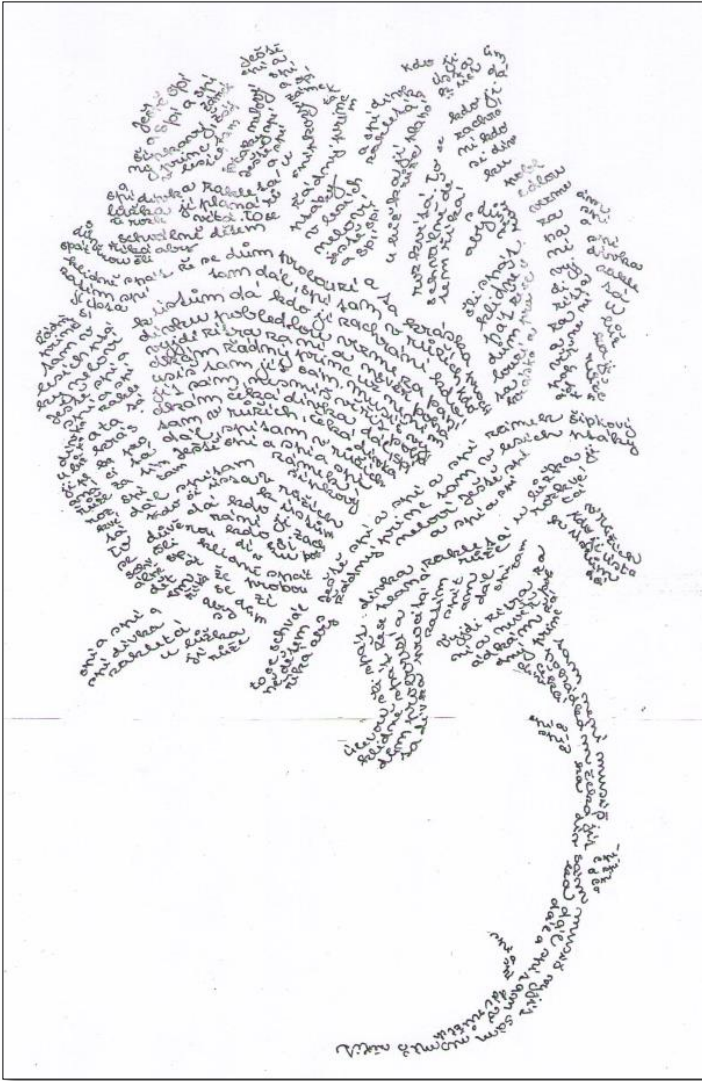

Helena Rýglová, 3.A

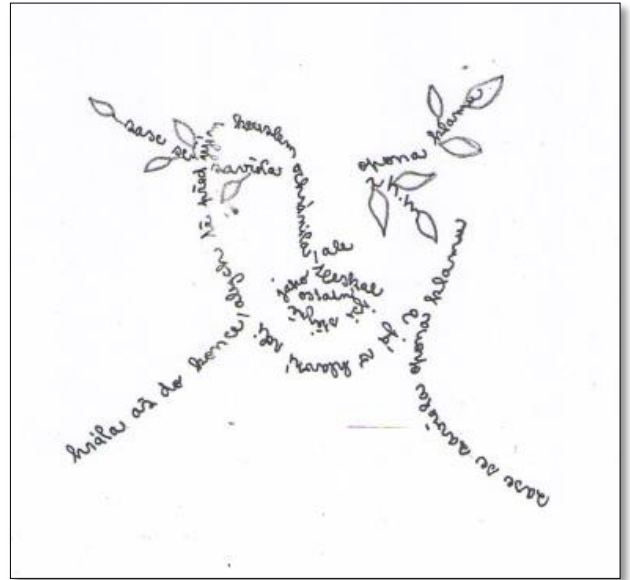

Petra Simonová, 3.A

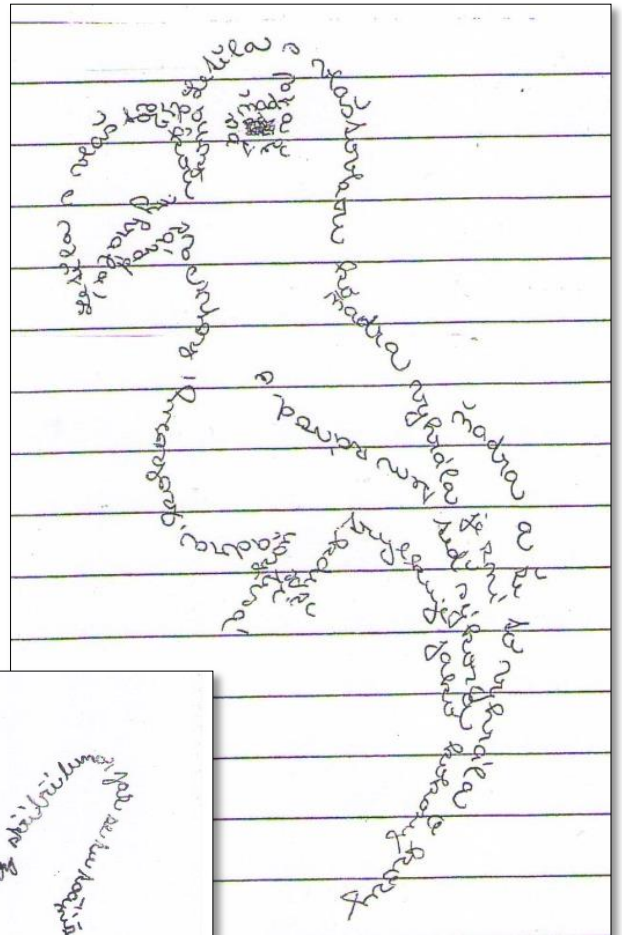
Ti nejstarší tvořili kaligramy.

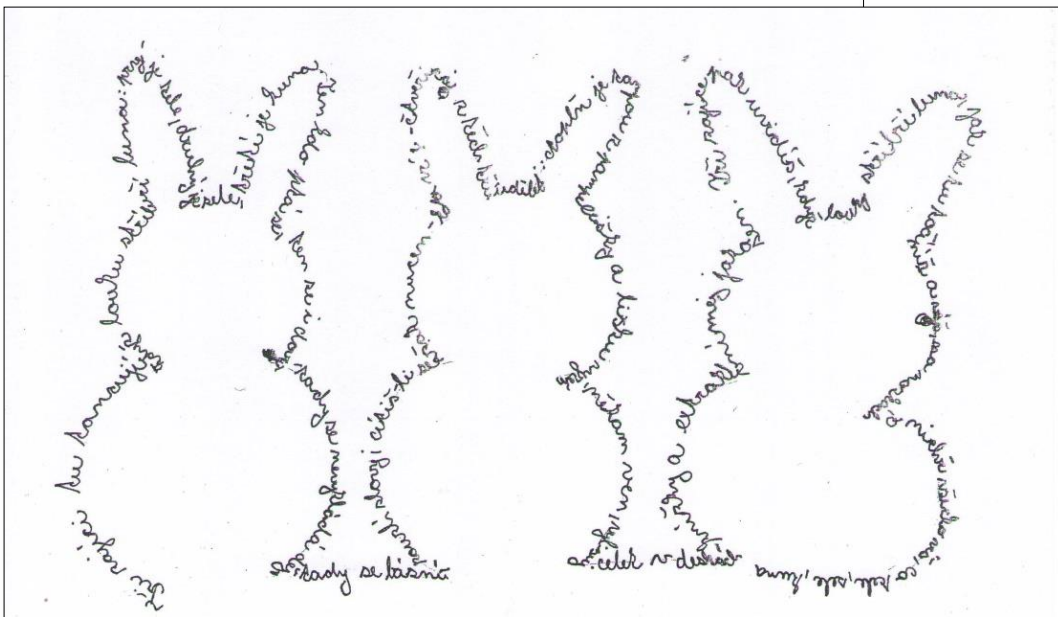
Andrea Kvapilová, 9.A

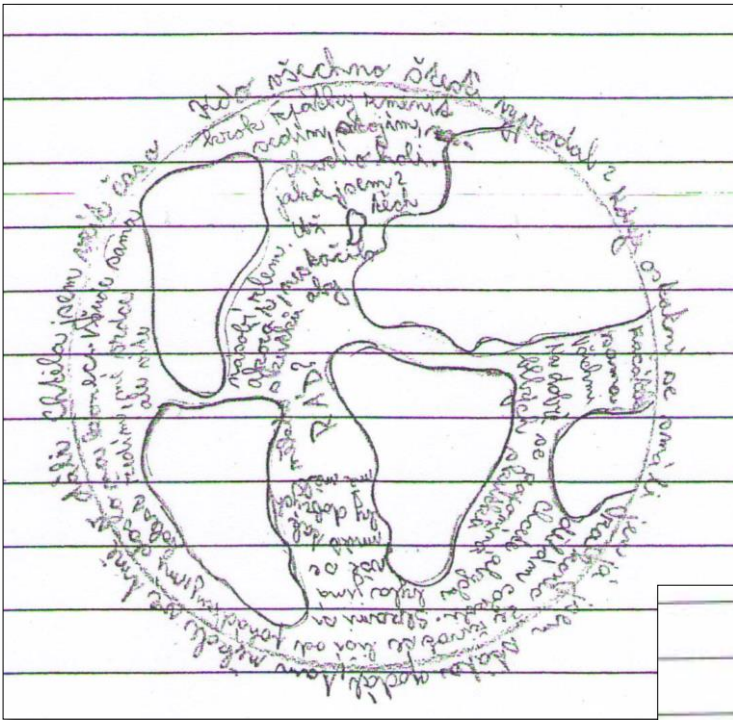
Hana Švorčíková, 9.A

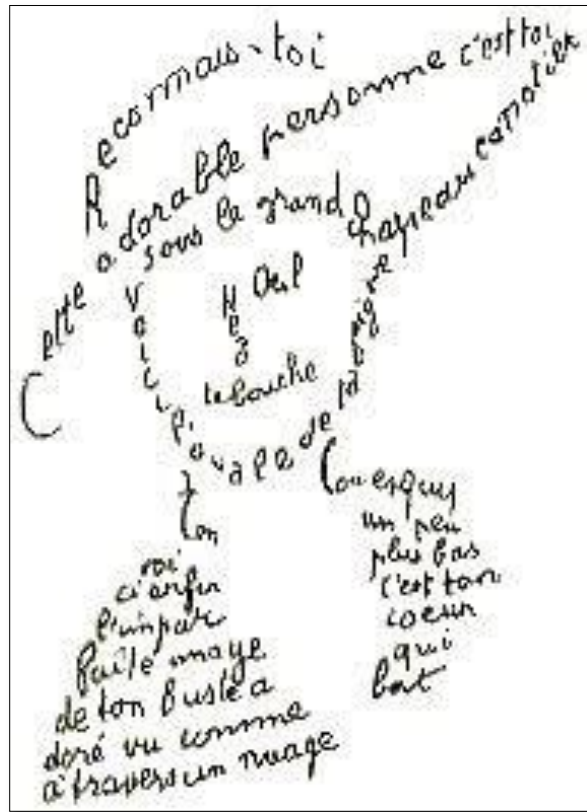
Andrea Kvapilová, 9.A

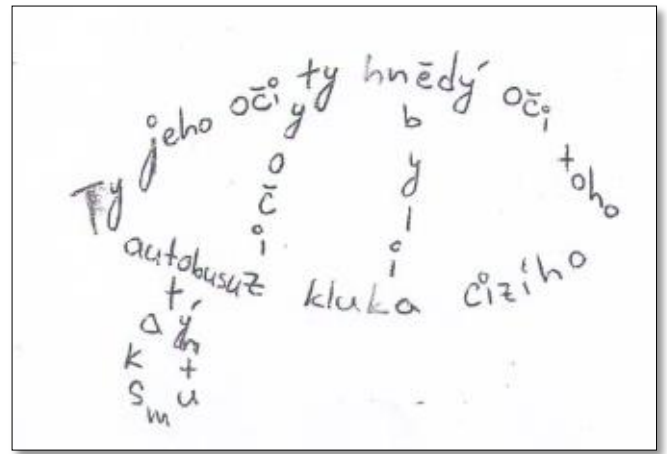
Simona Odstrčilová, 9.A

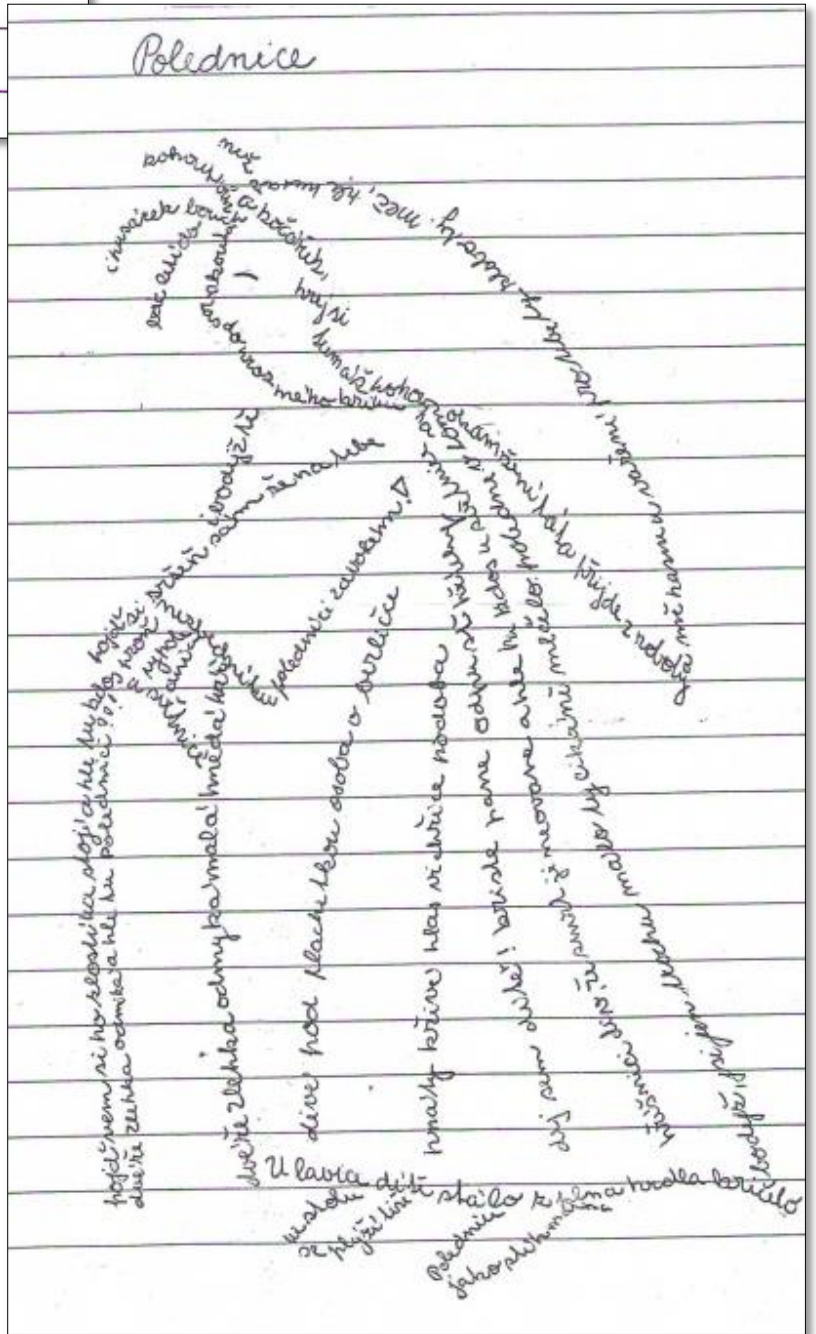
Zuzana Hrochová, 9.A

Guillaume Apollinaire - francouzský básník

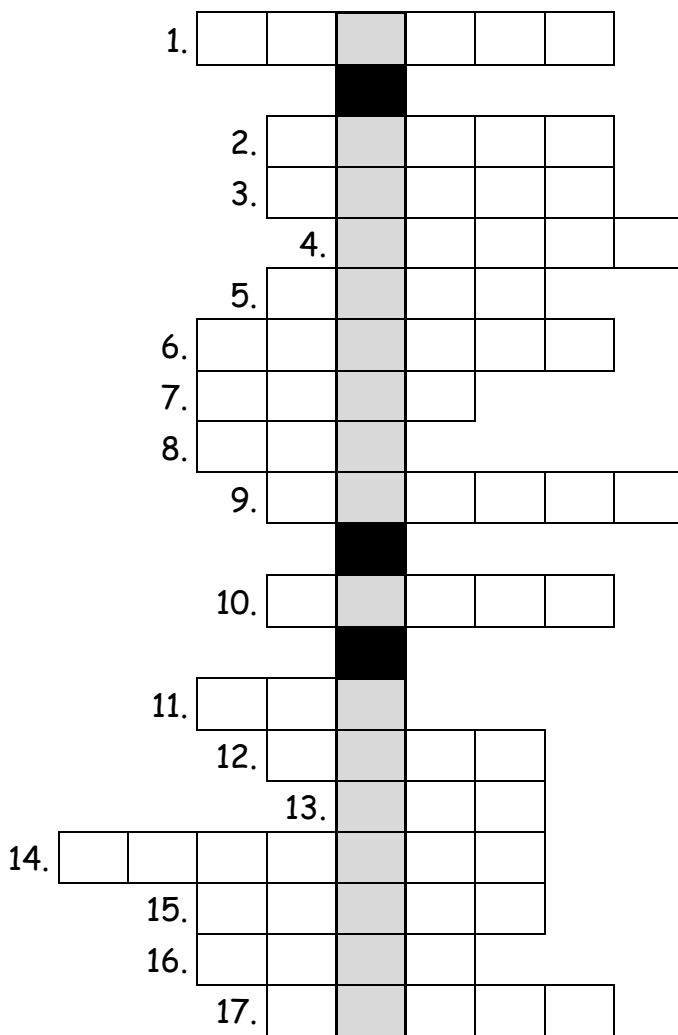

Nikola Jabůrková, 9.A

Jana Bartořová, 9.A

Víte, kterou knížku napsal bratr
Karla Čapka?

4.

5.

6.

7.

8.

9.

11.

10.

11.

15.

12.

13.

1.

2.

14.

15.

3.

16.

17.

Připravovali jsme ...

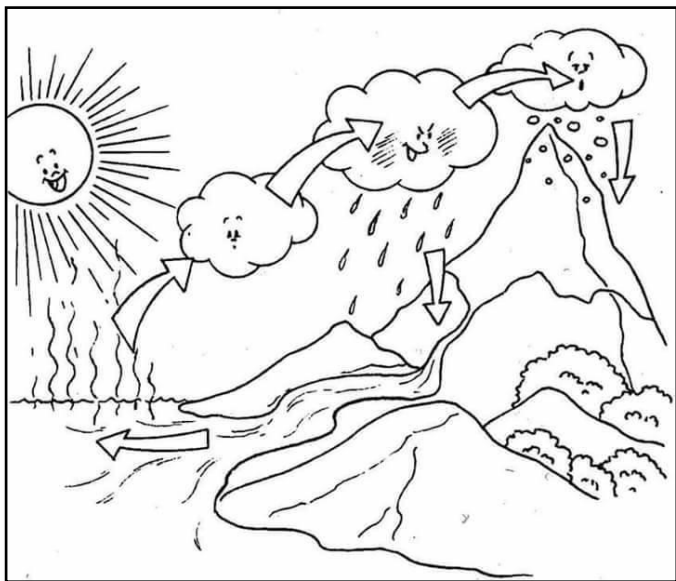
Ve školním parlamentu jsme připravovali akce na březen.

20.3. mělo proběhnout **24 hodin čtení**. Pokud to situace dovolí, přesuneme čtení na pozdější termín. Proto na čtení nezapomínejte a trénujte.

23.3. jsme připravovali **Den vody**. Bylo by hezké, kdybyste si takto významný den připomněli doma alespoň tím, že budete pít jen vodu. Kdyby někdo z vás doma vyrobil symbol vody (trojrozměrný), může jej vyfotit a poslat na stránky školy, nebo na emailovou adresu:

Petra.Ticha@3zszabreh.cz.

Až se vrátíme do školy, můžeme uspořádat alespoň výstavu.

Také jsme chtěli uspořádat **výstavu žákovských prací** na téma pes a připomenout si tak Karla Čapka. Proto jste si v tomto čísle mohli přečíst tolik příběhů o pejscích.

Ještě něco na lámání hlaviček!

Hledej ve větách ukrytá zvířata.

Na příkré kře čekal zmrzlý cestovatel.

Ve středověku měl mor četné oběti.

Petr leze bratrovi na záda.

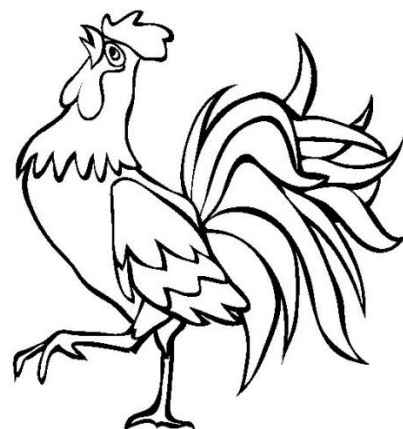
Monika prosila mámu o peníze do kina.

Váza se leskla.

Kope si jamku na rostlinu.

Dítě si kleklo k andílkovi.

Nikoho utopit nenechali.

Další číslo školního časopisu chystáme k Velikonocům.

Těšíme se na vás zase brzy ve škole.
Vaše redakce.